

UZASADNIENIE

WYROKU W CAŁOŚCI

Decyzją z 12.01.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z urzędu ponownie ustalił, **T. K.**, wysokość emerytury, przyznanej na podstawie art. 24 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) od dnia, od którego byłaby podjęta wypłata emerytury tj. od 11.07.2013 r., bez dokonywania pomniejszeń o kwoty pobranych wcześniej emerytur. Zakład wskazał, że podstawa obliczenia emerytury nie podlega pomniejszeniu o kwoty pobranych wcześniej emerytur, i że wysokość emerytury została obliczona od podstawy obliczenia niepomniejszonej o kwoty pobranych wcześniej emerytur. Organ rentowy podał, że: podstawa obliczenia emerytury wynosi 290052,41 zł (220666,06 zł + (...),35), wysokość emerytury od **11.07.2013** r. wynosi 1143,29 zł. Następnie Zakład podał, że podstawa obliczenia emerytury wynosi 307601,66 zł (238215,31 zł +69386,35 zł), a wysokość emerytury od 1.06.2016 r. wynosi 1270,90 zł. ZUS wskazał, że przy ustaleniu wysokości emerytury uwzględnił wszystkie zmiany w wysokości świadczenia jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do 31.12.2020 r. w tym zmiany waloryzacji, jakimi emerytura była objęta oraz zmiany wynikające z załatwienia zgłoszonych wniosków. Wysokość emerytury od 1.01.2021 r. wynosi 1459,07 zł. Ponadto podniesiono, że emerytura ustalona w n/n decyzji nadal jest świadczeniem mniej korzystnym od dotychczas pobieranej wcześniej emerytury przyznanej decyzją z dnia 29.12.2008 r., wobec czego Zakład nadal będzie kontynuował wypłatę tego świadczenia.

(decyzja k. 43 akt ZUS)

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona domagając się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez dokonanie ponownego ustalenia wysokości jej emerytury bez pomniejszania jej wysokości o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, przyznanych przed osiągnięciem przez odwołującą powszechnego wieku emerytalnego z uwzględnieniem wszystkich zmian wysokości świadczenia, jakie miały miejsce od dnia jej przyznania, w tym zmiany wynikającej z waloryzacji, jakimi emerytura była objęta oraz zmiany wynikającej z załatwienia zgłoszonych wniosków, powołując się na art. 194i oraz art. 194j ust. 1 i 2 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

(odwołanie k. 3-7)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując zajęte stanowisko. (odpowiedź na odwołanie k. 8-9)

W piśmie procesowym z 15.04.2021 r. wnioskodawczyni podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie (k. 16-17).

W piśmie procesowym z 30.04.2021 r. pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko (k. 21).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

T. K. urodziła się (...)

(okoliczność bezsporna)

Ubezpieczona była uprawniona do emerytury w wieku obniżonym (art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) na mocy decyzji z **29.12.2008** r.

(okoliczność bezsporna)

Decyzją z **31.07.2013** r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z **14.06.2013** r., przyznał ubezpieczonej emeryturę od **11.07.2013** r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego, której wysokość obliczono z zastosowaniem art. 25 ust 1 b ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz.U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), czyli podstawę emerytury pomniejszono o sumę kwot pobranych emerytur. Zakład do obliczenia emerytury uwzględnił:

- kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji 68996,13 zł
- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego 220666,06 zł
- sumę kwot pobranych emerytur 61973,12 zł,
- średnie dalsze trwanie życia 253,70 miesięcy,
- emerytura wyniosła 897,47 zł i została obliczona przez ZUS zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej w następujący sposób $[(...),13 + (...),06] - (...),12 / 253,70 = 897,47$ zł.

Wypłata emerytury została zawieszona, gdyż korzystniejszym świadczeniem była dotychczasowa emerytura.

(decyzja k. 24 akt ZUS)

Wyrokiem z 6.03.2019 r. w sprawie P 20/16 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 25 ust. 1 b ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30.09.2017 r. w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1.01.2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. (okoliczność znana notoryjnie)

Wyrok ten został ogłoszony w dniu 21.03.2019 r. (okoliczność bezsporna)

Termin na wniesienie skargi upływał w dniu 23.04.2019 r. (okoliczność bezsporna)

W dniu 22.07.2019 r. ubezpieczona złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych skargę o wznowienie postępowania i uchylenie decyzji o przyznaniu emerytury oraz jej obliczeniu z uwzględnieniem art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wniosła o wydanie nowej decyzji, w której emerytura zostanie obliczona bez zastosowania w/w przepisu tj. bez pomniejszania o kwotę pobranej wcześniej emerytury.

(wniosek k. 40 akt ZUS)

Nie składała wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania.

(okoliczność bezsporna)

Decyzją z **30.07.2019** r. ZUS odmówił **T. K.** wznowienia postępowania z uwagi na to, że skarga o wznowienie została wniesiona w dniu 22.07.2019 r., tj. po ustawowym terminie.

(decyzja k. 41 akt ZUS)

Sądowe postępowanie odwoławcze, wszczęte na skutek odwołania wnioskodawczyni od w/w decyzji z **30.07.2019** r., było prowadzone przed Sądem Okręgowym w Łodzi za sygnaturą VIII U 4137/19 i zostało zakończone wyrokiem z 22.04.2020 r., mocą którego w pkt 1 oddalono odwołanie, a w pkt 2 przekazano do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniosek T. K. z 22.07.2019 r. o przeliczenie emerytury bez pomniejszania jej wysokości o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur przyznanych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego.

Następnie na skutek zażalenia ZUS-u na pkt 2 sentencji w/w wyroku Sądu Okręgowego Sąd Apelacyjny w Łodzi stwierdził, że postępowanie zażaleniowe w sprawie III AUz 216/20 uległo umorzeniu z mocy prawa na podstawie art.

z ust. 4 ustawy z 19.06.2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U 2020 r., poz. 1222) z dniem wydania przez organ rentowy zaskarżonej w n/n postępowaniu decyzji z **12.01.2021** r.

(okoliczności bezsporne, a nadto okoliczności znane Sądowi z urzędu: wyrok SO z 22.04.2020 r. w sprawie VIII U 4137/19 wraz z uzasadnieniem – dane z systemu Sędzia 2)

Zaskarżoną w n/n procesie decyzją z **12.01.2021** r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z urzędu ponownie ustalił wysokość emerytury **T. K.** przyznanej na podstawie art. 24 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) od dnia, od którego byłaby podjęta wypłata emerytury tj. od **11.07.2013** r., bez dokonywania pomniejszeń o kwoty pobranych wcześniej emerytur. Zakład wskazał, że podstawa obliczenia emerytury nie podlega pomniejszeniu o kwoty pobranych wcześniej emerytur, i że wysokość emerytury została obliczona od podstawy obliczenia niepomniejszonej o kwoty pobranych wcześniej emerytur. Organ rentowy podał, że: podstawa obliczenia emerytury wynosi 290052,41 zł (220666,06 zł + (...),35), wysokość emerytury od 11.07.2013 r. wynosi 1143,29 zł. Następnie Zakład podał, że podstawa obliczenia emerytury wynosi 307601,66 zł (238215,31 zł + 69386,35 zł), a wysokość emerytury od 1.06.2016 r. wynosi 1270,90 zł. ZUS wskazał, że przy ustaleniu wysokości emerytury uwzględnił wszystkie zmiany w wysokości świadczenia jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do 31.12.2020 r. w tym zmiany waloryzacji, jakimi emerytura była objęta oraz zmiany wynikające z załatwienia zgłoszonych wniosków. Wysokość emerytury od 1.01.2021 r. wynosi 1459,07 zł. Ponadto podniesiono, że emerytura ustalona w n/n decyzji nadal jest świadczeniem mniej korzystnym od dotychczas pobieranej wcześniej emerytury przyznanej decyzją z dnia 29.12.2008 r., wobec czego Zakład nadal będzie kontynuował wypłatę tego świadczenia.

(decyzja k. 43 akt ZUS)

Ustalenia faktyczne, Sąd poczynił na podstawie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego w procesie, w szczególności, w oparciu o dokumenty, zawarte w aktach sprawy, w tym o dokumenty z akt emerytalnych wnioskodawczyni. Podnieść należy, że stan faktyczny był, co do zasady, bezsporny między stronami.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W n/n sprawie wyrok został wydany, na podstawie art. 148¹§1 k.p.c., na posiedzeniu niejawnym. Sąd Okręgowy uznał bowiem, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, albowiem materiał dowodowy pozwala na ustalenie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sporu okoliczności, a stanowiska stron zostały jasno sformułowane. W rozpoznawanej sprawie strony nie wnosiły o rozpoznanie sprawy na rozprawie w pierwszym piśmie procesowym, a złożone dotychczas pisma procesowe przez każdą ze stron dawały podstawę do przyjęcia, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Zdaniem Sądu w przypadku, gdyby głosy stron miałyby się ograniczyć tylko do powtórzenia argumentacji zawartej w złożonych do akt sprawy pismach procesowych, to wyznaczenie rozprawy tylko w tym celu nie byłoby uzasadnione (tak wyrok SA w Gdańsku z 26.06.2018, III AUa 1815/17). Sprawa nie miała zresztą charakteru wielowątkowego, ani wymagającego wyjaśnienia twierdzeń stron, czy odniesienia się do złożonych wniosków dowodowych. Sąd Okręgowy uznał, że w tym stanie rzeczy n/n sprawa w świetle jednoznacznych stanowisk stron i zebranych dokumentów nie budziła żadnych wątpliwości (por. wyrok SA w Warszawie z 26.04.2018 r., VI ACa 1694/17).

Wstępnie wskazać należy, że kwestie, które w uzasadnieniu odwołania podnosi odwołująca, tj. równego traktowania kobiet urodzonych (...) w świetle zasad przeliczenia ich emerytur w wieku powszechnym była już przedmiotem rozpoznania Trybunału Konstytucyjnego w sprawie P 20/16 zakończonej wyrokiem z 6.03.2019 r. Wnioskodawczyni zresztą ma niewątpliwie taką świadomość, skoro sama domagając się wznowienia postępowania zakończonego prawomocną decyzją przed ZUS z **31.07.2013** r. na to właśnie orzeczenie TK powoływała się.

Przechodząc do oceny merytorycznej zasadności odwołania Sąd Okręgowy zważył, że zgodnie z art. 194i ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 291) do ustalenia

podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ubezpieczonego urodzonego w (...) r., nie stosuje się przepisu art. 25 ust. 1 b, jeżeli wniosek o przyznanie tej emerytury zgłosi w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z 19.06.2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. poz. 1222), pod warunkiem, że prawo do emerytury przed osiągnięciem wieku emerytalnego ma ustalone na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1.01.2013 r.

Z kolei stosownie do treści art. 194j ust. 1 ustawy emerytalnej kwotę emerytury przyznanej na podstawie art. 24 ubezpieczonemu urodzonemu w (...) r., który wcześniej pobierał emeryturę wymienioną w art. 25 ust. 1b na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r., ustala się ponownie od podstawy ustalonej z zastosowaniem art. 194i. Przeliczeniu podlega podstawa obliczenia emerytury przyjęta w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury (art. 194j ust. 2 ustawy emerytalnej). Do ustalenia nowej kwoty emerytury przyjmuje się średnie dalsze trwanie życia przyjęte w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury, a następnie uwzględnia się kolejne zmiany wysokości świadczenia (art. 194j ust. 3 ustawy emerytalnej). Emerytura w ponownie ustalonej wysokości przysługuje od dnia, od którego podjęto wypłatę emerytury przyznanej na podstawie art. 24, a w przypadku gdy prawo do tej emerytury było zawieszane - od dnia, od którego mogłaby być podjęta jej wypłata (art. 194j ust. 4 ustawy emerytalnej). Jeżeli ponownie ustalona wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 jest wyższa od wypłacanej dotychczas, emerytowi wypłaca się wyrównanie. Kwotę wyrównania stanowi różnica między sumą kwot emerytur, jakie przysługiwałyby w okresie od dnia, o którym mowa w ust. 4, do dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, z uwzględnieniem ich waloryzacji, a sumą kwot wypłaconych w tym okresie (art. 194j ust. 5 ustawy emerytalnej).

Z uzasadnienia odwołania wynika, że skarżąca stoi na stanowisku, że z uwagi na ustalenie wysokości jej emerytury powszechnej decyzją z **31.07.2013 r.** w oparciu o niekonstytucyjny wobec niej, jako kobiety z rocznika 1953, przepis art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej i nie pobieranie przez nią emerytury powszechnej (świadczenie to było zawieszane), a wyłącznie emerytury wcześniejszej, należy uznać, że do skutecznego nabycia przez nią prawa do emerytury powszechnej doszło dopiero z dniem wydania zaskarżonej w n/n postępowaniu decyzji z **12.01.2021 r.**, co według skarżącej powinno skutkować obliczeniem wysokości jej emerytury powszechnej na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej na nowo według stanu z **12.01.2021 r.**, ale bez zastosowania art. 25 ust. 1 b ustawy.

Stanowisko to nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy przypomnieć, że wnioskodawczyni złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury powszechnej w dn. **14.06.2013 r.** Wniosek ten nie został cofnięty przed uprawomocnieniem decyzji o przyznaniu emerytury powszechnej decyzją z **31.07.2013 r.**, a zatem wywołał on nieodwracalne skutki prawne.

Ponadto należy podkreślić, że przepis art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej nie został usunięty z porządku prawnego wobec wszystkich ubezpieczonych, a jedynie wobec osób z rocznika 1953. Do pozostałych ubezpieczonych ma on nadal zastosowanie.

Brak tym samym podstaw do przyjęcia, że wnioskodawczyni została nierówno potraktowana w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego. Wręcz przeciwnie, art. 194j ustawy emerytalnej, wprowadził dla ubezpieczonych z rocznika 1953 wyjątek, w stosunku dla pozostałych ubezpieczonych, w postaci korzystniejszej regulacji, polegającej na wyeliminowaniu przy ustalaniu wysokości emerytury art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej.

Wnioskodawczyni podjęła samodzielnie decyzję, składając wniosek emerytalny w dn. **14.06.2013 r.**, co do daty przejścia na emeryturę. Data przejścia na emeryturę decyduje o tym w jaki sposób obliczana jest wysokość świadczenia.

W realiach n/n sprawy na mocy zaskarżonej decyzji z **12.01.2021 r.** na podstawie art. 194j ustawy emerytalnej z urzędu w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019r. w sprawie P 20/16 ponownie ustalono dla ubezpieczonej wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) od dnia, od którego byłaby podjęta wypłata emerytury tj. od 11.07.2013 r., bez

dokonywania pomniejszeń o kwoty pobranych wcześniej emerytur. Wysokość emerytury nabytej wraz z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego w zaskarżonej decyzji z **12.01.2021** r. określono zatem zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 26 w/w ustawy emerytalnej, z pominięciem art. 25 ust 1 b tej ustawy, czyli podstawy emerytury nie pomniejszono o sumę kwot pobranych emerytur.

Stosownie bowiem do treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r. w sprawie P 20/16: art. 25 ust. 1 b ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30.09.2017 r. w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1.01.2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK-A 2019/11).

W dniu 10.07.2020 r. weszła w życie ustawa z 19.06.2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222; dalej także jako ustawa zmieniająca). Ustawa ta dostosowała przepisy do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r., P 20/16, wprowadzając możliwość obliczenia wysokości emerytury powszechnej bez pomniejszania podstawy jej obliczenia.

Ustawa zmieniająca w art. 1 dodała do ustawy emerytalnej art. 194i, na mocy którego osoby urodzone w (...) r., pobierające wcześniejszą emeryturę przyznaną przed 2013 r., mogą obecnie przejść na emeryturę powszechną bez pomniejszania podstawy jej obliczenia o kwoty wypłaconej dotychczas wcześniejszej emerytury. Natomiast osobom, które przeszły już z wcześniejszej emerytury na emeryturę powszechną świadczenie to zostanie przeliczone o czym z kolei stanowi przepis art. 194j ustawy emerytalnej.

Sytuacja prawna ubezpieczonej z rocznika 1953, która przeszła na emeryturę w 2013 r., jest odmienna od sytuacji ubezpieczonych z rocznika 1953, którzy wniosek o emeryturę złożyli zgodnie z art. 194 i ustawy emerytalnej w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z 19.06.2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222). Inna jest bowiem data przejścia na emeryturę tych osób, co ma wpływ na sposób obliczenia świadczenia. Nie jest to nierówność wobec prawa. Każdy bowiem z ubezpieczonych z rocznika 1953 r. miał prawo do samodzielnego podjęcia decyzji o tym, w jakiej dacie przejdzie na emeryturę. Dodatkowo należy zauważyć, że prawo do zabezpieczenia społecznego zostało ustalone w najwyższym hierarchicznie aktem jakim w porządku krajowym jest Konstytucja RP. W myśl art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego. Zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa. Tym samym, z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP nie da się wyprowadzić konstytucyjnego prawa do konkretnej postaci świadczenia społecznego, a podstawą ewentualnych roszczeń osób ubiegających się o rentę, emeryturę czy inną formę zabezpieczenia społecznego mogą być przepisy ustaw (ewentualnie rozporządzeń wykonawczych wydanych w granicach upoważnienia ustawowego), regulujące szczegółowo te kwestie (tak Sąd Najwyższy - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w postanowieniu z 24.01.2019 r., I UK 4/18, L.).

Ze, zgromadzonego w sprawie, materiału dowodowego wynika, że zaskarżoną decyzją z **12.01.2021** r. przeliczono świadczenie wnioskodawczyni z poszanowaniem w/w zasad czyli bez pomniejszenia podstawy emerytury wnioskodawczyni o sumę kwot pobranych emerytur. Wysokość emerytury ponownie ustalono zaskarżoną decyzją z **12.01.2021** r. na dzień **11.07.2013** r. podstawę obliczenia emerytury w kwocie 290052,41 zł, będącej wynikiem sumy kwoty składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynoszącą 220666,06 zł i kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego wynoszącego 69386,35 zł, podzieloną przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego czyli 253,70 miesięcy. Tak wyliczone świadczenie emerytalne na dzień **11.07.2013** r. bez dokonywania dotychczas wykonywanych potrąceń oczywiście wzrosło i wyniosło 1143,29 zł (k. 43 akt ZUS), podczas, gdy kwota, uprzednio ustalonej emerytury, decyzją z **31.07.2013** r., wynosiła 897,47 zł (k. 24 akt ZUS).

W ocenie Sądu, odwołanie jest, zatem, pozbawione uzasadnionych argumentów, albowiem nie ma żadnych podstaw, by traktować wnioskodawczynię, przy ponownym ustalaniu wysokości jej emerytury, na dzień **11.07.2013** r., jako

osobę, która składa wniosek o emeryturę wieku powszechnym, po raz pierwszy. Podkreślić, bowiem, należy, że nie sposób przyjąć, że z wnioskiem ubezpieczonej z **14.06.2013** r. o emeryturę z wieku powszechnego, nie należy wiązać jakichkolwiek skutków prawnych.

Sąd Okręgowy zważył, że zarówno w doktrynie, jak i judykaturze, podkreśla się odrębność instytucji nabycia prawa do świadczenia od jego wypłaty. Zgodnie z art. 100 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Ponadto Sąd Okręgowy zważył, że Sąd Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w postanowieniu z 21.10.2020 r., I UK 377/19, przyjął, że rozpoznanie wniosku o ustalenie prawa do emerytury wymaga - o ile przepisy prawa nie stanowią inaczej - potwierdzenia tego prawa oraz jego wysokości według stanu prawnego obowiązującego w dniu złożenia wniosku.

W przypadku ubezpieczonej, realizacja przesłanek warunkujących prawo do emerytury powszechnej z art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nastąpiła z dniem **11.07.2013** r., a więc wraz z osiągnięciem przez ubezpieczoną powszechnego wieku emerytalnego. Skarżąca nabyła zatem prawo do świadczenia na podstawie przepisów obowiązujących w dniu **11.07.2013** r., dlatego też do ustalenia wysokości świadczenia stosuje się przepisy obowiązujące w tej dacie, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Takim wyjątkiem przy ustalaniu wysokości emerytury powszechnej wnioskodawczyni jest art. 194j ustawy emerytalnej, w zakresie w jakim pozwala na pominięcie stosowania art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej.

Okoliczność, że wypłata emerytury powszechnej została zawieszona z uwagi na to, że była świadczeniem mniej korzystnym od pobieranej emerytury wcześniejszej, nie oznacza, że ubezpieczona nie zrealizowała prawa do emerytury powszechnej.

Obecnie obowiązujący przepis art. 194j ustawy emerytalnej, pozwala, przy ustaleniu wysokości emerytury powszechnej wnioskodawczyni, według stanu z października 2013 r., jedynie na pominięcie przy obliczeniu niekonstytucyjnego, wobec niej, art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, czyli nie pomniejszanie podstawy wymiaru emerytury o sumę kwot pobranych wcześniej emerytur. Wszystkie pozostałe składniki stanowiące podstawę obliczenia emerytury powszechnej pozostają niezienne i wynikają z decyzji z **31.07.2013** r., a dotyczy to: składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji, zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz średniego dalszego trwania życia.

Tym samym, w dokonanej zaskarżoną decyzją z **12.01.2021** r., przeliczeniu świadczenia wnioskodawczyni, nie sposób dopatrzeć się jakichkolwiek nieprawidłowości, skoro ZUS, zgodnie z art. 194j ustawy emerytalnej, z urzędu ponownie ustalił odwołującej wysokość emerytury powszechnej od **11.07.2013** r. tj. od dnia, od którego podjęta byłaby wypłata świadczenia. Podkreślić należy, że wysokość tej emerytury nie jest ustalana na nowo, na datę wydania zaskarżonej aktualnie decyzji z **12.01.2021** r., tak jak chce skarżąca, ale jest przeliczana z zastosowaniem art. 194j ustawy emerytalnej. Przeliczeniu podlega zatem podstawa obliczenia emerytury przyjęta w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury z **31.07.2013** r. w kwocie 290052,41 zł, stanowiącej sumę: kwoty składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynoszącą 220666,06 zł i kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego wynoszącego 69386,35 zł. Tak ustalona podstawa obliczenia emerytury nie została już pomniejszona w zaskarżonej decyzji z **12.01.2021** r. o sumę kwot pobranych emerytur. Do ustalenia nowej wysokości kwoty emerytury Zakład prawidłowo przyjął na dzień **11.07.2013** r. średnie dalsze trwanie życia przyjęte w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury z **31.07.2013** r., które w przypadku wnioskodawczyni wynosi 253,70 miesięcy, a następnie uwzględnił kolejne zmiany wysokości świadczenia. Emerytura w ponownie ustalonej wysokości przysługuje wnioskodawczyni od dnia, od którego mogłaby być podjęta wypłata emerytury - czyli od **11.07.2013** r. (art. 194j ust. 4 ustawy emerytalnej). W taki właśnie prawidłowy sposób ZUS z urzędu ustalił ponownie wysokość emerytury wnioskodawczyni.

Reasumując - Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy prawidłowo dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawczyni trafnie uznając, że spełnia ona warunki do przeliczenia z urzędu jej świadczenia zgodnie z regulacją art. 194j ustawy emerytalnej.

Mając na względzie wskazane okoliczności Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie wnioskodawczyni, jako niezasadne.

A.P.

ZARZĄDZENIE

Odpis uzasadnienia doręczyć wnioskodawczyni (pouczenie k. 32 odw)